

'Writing Poetry's Cycling Up Mont Ventoux'

Ten Poems on Sport

66

Cycle 'Boxers'

Armando

neil got a glass jaw, has he?

well nail him right in the throat
cut his fucking breath off

, a feint one or two little jabs
I come from the left he comes from the right
I go inside I catch him
down he goes on his arse for three grand,

isays: undo my gloves. water.
esays: control yourself.
isays: undo my gloves. water.
esays: control yourself.
isays: take your fucking self-control and
stuff it. water.]

Cyclus 'Boksers'

heeft nelis een glazen kin?

priem hem precies op z'n strot
godverdomme geen asem meer

, een schijnstootje een paar plaagstootjes
ik kom van links hij komt van rechts
ik ga binnendoor ik pak'm,
hij gaat op z'n kont voor 3 rojen,

zeg: maak m'n handschoenen los. water.
zegt: toon zelfbeheersing.
zeg: maak m'n handschoenen los. water
zegt: toon zelfbeheersing.
zeg: krijg de kelere-kanker met je zelfbeheersing. water.

Cyclus 'Boksers' from *Verzamelde gedichten*,
De Bezige Bij, Amsterdam, 1999.

Arrival of the 100 meter, Racing Club of Brussels, 1933.
Photo by Germaine Van Parys

Anti-Freezeland

Driek van Wissen

In Holland when winter is all about
and we shiver in hibernation,
Friesland, we find, has a huge population
of freaks who in wintertime really freak out.

Taut, tanned, dumb faces no longer pout,
but suddenly show more relaxation
while their macho chops with animation
produce what is a smile, no doubt.

Impenetrable conversation
spreads rumours all round and about,
and wakens vain anticipation,

till the gods, by putting the ice to rout,
thwart the poor dumbos' expectation.
This year's twelve-town skatathon's up the
spout!]

Anti-Fries

Als Holland winters is getooid
en wij van kou welhaast verrekken,
blijkt Friesland dichtbevolkt met gekken,
die 's winters gekker zijn dan ooit.

De maffe koppen, strak gelooid,
ontspannen plots in lossere trekken,
terwijl zich rond de stuurse bekken
een soortement van glimlach plooit.

In onverstaaanbare gesprekken
worden dan praatjes rondgestrooid,
die ijdele verwachting wekken,

toddat de goden, als het dooit,
de hoop der dwaze halzen nekken
Nee, de elfstedentocht komt nooit!

Driek van Wissen, *De badman heeft gelijk*, Bert Bakker,
Amsterdam, 1982.

World Champions

Nico Scheepmaker

Hockey's a game in which sticks are used
and everyone watching is bored and bemused –
that fact is, I think, abundantly clear,
although it's hard to accept the idea.

We don't want to know, because it's a sport
that not only has games that are far too short, but
has fans that are now few and far between: club
members and families, unnaturally keen.

Only when our women's eleven competes
– in skirts with quite amazingly short pleats –
and with the Krauts they contest the World Cup,
will the public at large support its own side
and gaze at the girls and go dreamy-eyed,
though their ball-handling skills at times trip
them up!]

Wereldkampioen

Dat hockey met een stokkie wordt gespeeld
en iedereen zich daarbij dood verveelt
is, dacht ik, nu wel algemeen bekend,
al is het een gedachte die nooit went.

Wij willen het niet weten, want zo'n sport
komt niet alleen in speelduur al te kort,
maar kampt ook met een uitgedund publiek
dat clublid is dan wel familieziek.

Alleen als onze meisjes moeten knokken
- in overigens verrassend korte rokken –
voor 't wereldkampioenschap met de mof,
is het publiek nog wel bereid te komen
om even bij die meisjes weg te dromen,
al nemen zij de bal nooit op hun slof!

Nico Scheepmaker, *De Gedichten*,
Bert Bakker, Amsterdam, 1991.

A football match

Roland Jooris

not the beautifully worked out
attack ending in a
sudden galvanising flash,
but the little boy on a
patch of grass behind
the spectators playing his
own game, the dog
among those nameless backs
snuffling around the waste
ground, the torn
trampled tickets in the
well-combed grass and above
the rock-hard winter sky: only
here and there the odd wing's flap, only
now and then a faint drone
drowned out
by the cheers.

Een voetbalwedstrijd

Niet die prachtig opgezette
aanval uitlopend op een
flitsend rechtverend moment,
doch het jongetje op een
stukje weide achter de
toeschouwers zijn eigen
wedstrijd spelend, de hond
tussen die naamloze ruggen
snuffelend langs de brakke
grond, de gescheurde
vertrappelde kaartjes in het
uitgekamde gras en daarboven
de keiharde winterlucht: slechts
hier en daar wat gewiek, slechts
nu en dan een zacht geronk
in het gejuich
verdwijnend.

Roland Jooris, *Gedichten 1958-1978*,
Lotus, Antwerp, 1978.

1974

Anna Enquist

A year like no other, orange flames
crackled unstoppably across the field, high
above the grass the bullet hit the net.

We too were winners, a daughter
with thighs like bread rolls squealed with joy
at being there, in our bed, for good.

Their defeat, those football soldiers, foes' fire
flying round their ears – meant nothing
to us, scarcely touched us, bypassed

our brain. How stupid, how cocky,
offhand we were. In that festive year
our severest loss was set in train.

1974

Een jaar als geen ander, oranje vlammen
knetterden onstuitbaar over het veld, hoog
boven het gras vloog de kogel het doel in.

Ook wij waren winnaars, een dochter
met dijen als broodjes gierde van vreugde
omdat ze er was, in ons bed, voorgoed.

Dat ze verloren, die voetbalsoldaten, vijandig
vuur om hun oren floot – het betekende
niets, het raakte ons nauwelijks, we hadden

gewoon niet opgelet. Hoe dom, overmoedig,
onachtzaam wij waren In dat feestelijke jaar
werd het scherpste verlies in gang gezet.

Anna Enquist, *Hard gras*, nr. 39,
L.J. Veen, Amsterdam, 2004.

Mont Ventoux

Jan Kal

Writing poetry's cycling up Mont Ventoux,
where once Tommy Simpson died ascending.
Exhausted, here he met his tragic ending:
the world number one lacked strength to
continue.]

Many since have set out, intending
to make the climb, first category, now taboo.
It smells of pine trees, Sunsilk Shampoo,
which you certainly need on descending.

Unspeaking weariness keeps churning;
climbing Mont Ventoux is a painful thrill,
so: think twice before you head up there.

Yet I make it, though the heat is burning,
to the top of this high denuded hill:
mere vanity, pursuit of empty air.

Mont Ventoux

Dichten is fietsen op de Mont Ventoux,
waar Tommy Simpson toen is overleden
Onder zo tragische omstandigheden
werd hier de wereldkampioen doodmoe.

Op deze col zijn velen losgereden,
eerste categorie, sindsdien taboe
Het ruikt naar dennegeur, Sunsilk Shampoo,
die je wel nodig hebt, eenmaal beneden.

Alles is onuitsprekelijk vermoeiend;
de Mont Ventoux opfietsen wel heel erg,
waarvoor ook geldt: bezint eer gij begint.

Toch haal ik, ook al is de hitte schroeiend,
de top van deze kaalgeslagen berg:
ijdelheid en het najagen van wind.

Jan Kal, *1000 sonnetten 1966-1996*,
Nijgh & Van Ditmar, Amsterdam, 1997.

Eddy Merckx

(Winner of the Tour of Flanders, 1969-1975)

Willie Verheghe

All hell let loose, thinks Merckx
and he thanks the cycling gods
for the strength that spurts from his trunk
and legs. Flanders bends
its trees before this unbounded force,
the churches shrink into their towers,
pigeons fall from the roof
and in unbounded pink stupor
tongues hang from the open mouths.

The Cannibal shreds the racer's flesh
that's served up to him on the Kwaremont:
every climb makes him a Gulliver
in a landscape that's descended
from Lilliput to Flanders.
Even the Wall proves a paper tiger
under the crack of his calves,
the people don't see what they see:
a new god, a lightning bolt on two wheels.

Eddy Merckx

Alle duivels los, denkt Merckx
en hij dankt de wielergoden
voor de kracht die uit zijn lijf
en benen spat. Vlaanderen buigt
zijn bomen voor dit mateloos geweld,
de kerken krimpen in hun torens,
duiven vallen van het dak
en met mateloze roze stomheid
hangen tongen uit de open monden.

De kannibaal verscheurt het rennersvlees
dat hem op de Kwaremont wordt geserveerd:
elke helling maakt hem tot Gulliver
in een landschap dat uit Lilliput
naar Vlaanderen is afgezakt.
Zelfs de Muur baart een muis
onder het knallen van zijn kuiten,
De mensen zien niet wat ze zien:
Een nieuwe god, een bliksem op twee wielen.

(Winnaar 1969-1975)

Willie Verheghe, *De Ronde van Vlaanderen*,
PoëzieCentrum, Ghent, 1996.

Abe Lenstra (1920-1985)

Rutger Kopland

We were at the Achilles club, in the rain and
the wind, in a reek of cigars, wet grass and
wet people,]

there was growling and stamping around us,
football was war, even then.

Father, remember how for a second it went
quiet,]

the ball came, it came out of the grey sky
and blew across the goal,

no one had seen him standing there.

Remember he gave a slight nod of the head,
almost humble, almost embarrassed, almost
apologetic.]

We'd lost before we knew it. Abe.

Abe Lenstra

We stonden bij Achilles, het regende en woei,
in een geur van sigaren, nat gras en natte mannen,

het gromde en stampvoette om ons heen,
voetbal was oorlog, toen al.

Vader, weet je nog hoe het even doodstil werd,
de bal kwam, hij kwam uit de grauwe lucht
en woei voor het doel,

niemand had gezien dat hij daar stond

Weet je nog hoe hij toen even met zijn hoofd knikte,
bijna ootmoedig, bijna verlegen, bijna verontschuldigend.

We hadden verloren voor we het wisten. Abe.

Rutger Kopland, *Verzamelde gedichten*,
G.A. van Oorschot, Amsterdam, 2006.

St Johan

Willem Wilmink

once under floodlights
when I saw footballers
weaving a goal moving
like elves across the grass,
I knew it was from here
the saviour would appear.

and lo: Johan Cruyff the dancer
the faun the eagle
of the valleys

but when we came for his sermon on the mount
he talked about paying taxes.

De heilige Johan

Eens toen ik in floodlight
voetballers een doelpunt
zag spinnen zich bewegend
als elven over het gras,
wist ik dat uit deze hoek
de verlosser ophanden was.

En zie; Johan Cruyff de danser
de faun de adelaar
der dalen

maar toen we zijn bergrede kwamen halen
had hij het over belasting betalen.

Willem Wilmink, *Verzamelde liedjes en gedichten*,
Bert Bakker, Amsterdam, 1986.

Ghent-Wevelgem

Tom Lanoye

If I could start again, I'd do things just as I did: not for a few quid, but for that new racing strip. That gleams and hugs your buttocks and those of your team mates

in the peloton. I'd like to train till I die, trailing the other guy a fraction, I'd always bring up the rear, enjoying the frisson. That's all

I ask. Or maybe: a send-off from Ghent with fanfares and champagne, flag wavers and confetti, as if for one final ride, a festive mourning run. Then, when

we've only just left, the bloody group makes a break, and I'm shattered, left for dead on the straight road as if on a slack rope. Not a supporter to be heard, not a racer's

backside to be seen. I crash a few times as well. Perhaps starting over's still on, but I'd do the exact same thing: tighten the straps and pedal like mad,

who'll stop him, who'll teach him to limit the damage, tame the id, who'll snatch him from a brilliant triumph, the blessing of a firm racing saddle? O Great God of Cyclists,

O Sister Brainstorm, have mercy on your groom. Take his hand in yours and guide his bike: he's on his way to Wevelgem, to nowhere if you like.

Gent-Wevelgem

Mocht ik herbeginnen, ik zou net zo doen: niet om de poen, maar om die nieuwe pakken. Die zo glimmend spannen om je billen, en om die van elke ploegmaat

in het peloton. Ik zou mijn hele leven willen trainen, net iets slechter dan de ander, dan zit ik altijd achteraan genietend van de erotiek. Iets anders

wil ik niet. Of toch: in Gent vertrekken met fanfares en champagne, vendelzwaaiers en confetti, als voor een allerlaatste rit, een feestelijke rouweditie. Dan, nog

maar pas vertrokken, springt die klotegroep al weg, ik zit kapot en godverlaten op de rechte baan als op het slappe koord. Geen supporter wordt gehoord, geen achterkant

van renners nog gezien. Een paar keer vallen bovendien. Misschien is herbeginnen ook dan mogelijk, maar ik zou precies hetzelfde doen: riempjes dicht en trappen

maar, wie houdt hem tegen, wie onderwijst hem schade en fatsoen, wie haalt hem weg van een schitterende zege, de zege van een stevig rennerszadel? O Grote Wielergod,

o Sister Brainstorm, heb genade met uw gade. Neem van zijn hand bezit en leid zijn fiets: hij is op weg naar Wevelgem, hij is op weg naar niets.

Tom Lanoye, *De meeste gedichten*, Prometheus, Amsterdam, 2005.

All poems translated by Paul Vincent

